

У тексту објављеном у „Политици“ посвећеном приказу трибине одржане 22. маја 2015. године на Филозофском Факултету у Београду о књизи професора Слободана Жуњића „Историја српске филозофије“, постављено је питање о чему се полемисе на овом факултету. При томе се посебно истиче да је ово дело том приликом окарактерисано као „таблоидно“, „банално“, „памфлетско“, и да се бави обрачуном са аналитичком филозофијом, те да је као такво изазвало оштру реакцију Одељења за филозофију на Филозофском факултету.

Невоља је у томе што се аутор овог текста определио управо за памфлетски и таблоидни приступ у извештавању о овој трибини, трудећи се да забележи само најдрастичније и најгрубље нападе, а да читаоцима не пружи објективан увид у сам ток и карактер ове трибине. Посебно што на њој није било ни трага од било какве полемике и сучељавања мишљења, јер је она била циљано организована као класично суђење аутору ове књиге и њеном рецензенту, професору Данилу Басти, секретару одељења друштвених наука САНУ.

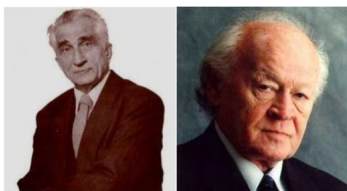

Говорници на трибини - својеврсном суђењу - нису се либили да се упусте у најгрубље дисквалификације књиге Слободана Жуњића, али и његове укупне научне делатности. Они су ставили посебан акценат на последње поглавље ове књиге у којој се износи виђење Слободана Жуњића о садашњем стању у нашој филозофији, што је очигледно изазвало њихове неодмерене реакције и оптужбе. Жуњић је, судећи по коментарима учесника ове трибине, изнео став о општем паду филозофске образованости, ригидности аналитичке филозофије и широком утицају посмодерне оријентације у београдској академској заједници, која је под паском аналитичара, допринела општој српској „контра-револуцији“, немању дубине и релевантних филозофских увида.

Овакве оцене Слободана Жуњића, у интерпретацији учесника овог псеудо филозофског суђења, изазвале су на праву харангу и низ идеолошких и персоналних дисквалификација, које су послужиле само за огољени обрачун са Жуњићем и Бастом, недостојан оних који претендују да се баве филозофијом и трагањем за истином и смислом људског постојања. Једино је у излагању Милорада Ступара постојала одређена минимална дистанца од укупног негативског тона, јер је он оценио да ова књига ипак представља значајан филозофски подухват. Али, и он се због фамозног последњег поглавља придружио беспштедној критици коју су изнеле његове колеге.

Дисвалификаторски и харангирајући тон који је доминирао на овој тзв. филозофској трибини, показује до које мере је разорена и обесмишљена интелектуална заједница, и то не само на нашем Универзитету. Јер, како је могуће да оваквом неприличном обрачуну са једном књигом и њеним аутором, не буду поштеђени ни Михаило Ђурић и Михаило Марковић, истински великани наше филозофије, који су дали изузетан допринос нашој друштвеној науци, и то у разним областима. Они су стављени у контекст проблематизовања приступа Слободана Жуњића великој традицији европског филозофског мишљења, која је потиснута из наставе на Одељењу за филозофију, што је на овој трибини истакнуто као најспорнија оцена стања у нашем филозофском животу и његовим институцијама.

У тексту у „Политици“ изостало је суштинско објашњење шта је био стварни повод и права сврха одражавања овако конципиране и интониране трибине. „Политикин“ извештач са трибине не поставља питање зашто се тек сада уприличује фингирани разговор о књизи Слободана Жуњића „Историја српске филозофије“. „Одговор“ на ово питање у свом кратком излагању дао је декан Филозофског факултета Милош Арсенијевић, истакавши да је, на основу овакве памфлетске књиге, њен аутор

Пише: Маринко М. Вучинић
недеља, 31 мај 2015 17:55

предложен за члана САНУ и да је добио подршку Одељења друштвених наука, иако она по њему представља израз режиране мржње према нашој филозофији и пљување по свему у Србији.

Милош Арсенијевић само није рекао да је и он био један од кандидата за чланство у САНУ који, за разлику од Жуњића, није добио ниједан глас чланова тог истог одељења. Као што је, наравно, у оваквом дифаматорском приступу прећутано да је Жуњић поверење Одељења САНУ добио не тек на основу једне („памфлетске“) књиге, већ на основу свог целокупног, вишедеценијског прегалачког ангажмана у филозофији који обухвата велики број књига, чланака и превода везаних за све периоде из историје филозофије. Јер, свакоме ко је иоле упућен у филозофски опус професора Жуњића познато је да се он изразито савесно и зналачки, између осталог, бавио пресократовцима, Аристотелом и осталим старогрчким филозофима, византијском филозофијом, мислиоцима класичне немачке филозофије, Ничеом, Хајдегером, Хабермасом, постмодернистима итд. И да је на основу тако озбиљног и свестраног рада био дугогодишњи професор филозофије на факултетима у земљи и иностранству што је, све скупа, резултирало сасвим разумљивим и оправданим предлогом да постане члан САНУ.

Да ли ово онда значи да је Арсенијевић добио већинску подршку гласова да ова трибина не би ни била овако циљано инсценирана, јер је очигледно да је њена права намера била да се доведе у питање, након изјашњавања о кандидатима за пријем у САНУ, морални и научни интегритет Слободана Жуњића, али и академика Данила Басте, сјајног преводиоца и угледног тумача и истраживача фундаменталних мислилаца европске филозофије (Канта, Фихтеа, Шелинга, Касирера, Ласка и др.), по чему је он познат и ван граница наше земље. Осуду није избегао ни угледни издавач ове књиге, „Завод за издавање уџбеника“, који је издао низ капиталних дела из области филозофије, а која не би никада ни била штампана без несебичног ангажовања ове издавачке куће.

На овом гротескном судилишту јасно је речено да рецензија књиге Слободана Жуњића „Историја српске филозофије“ од стране професора Данила Басте доводи у питање његов морални и интелектуални интегритет. Чак смо могли чути и псеудо лингвистичку анализу текста ове рецензије. Али, ко и овлаш познаје филозофско и начно дело професора Данила Басте, зна да се ради о интелектуалцу од ранга, ретког моралног и научног кредибилитета и интегритета. И који никада није доводио у питање свој филозофски позив служећи се политичким, персоналним или идеолошким дисквалификацијама, онако како су то немилице чинили учесници ове „трибине“, која је очигледно само део кампање која се одвија поводом предстојећих избора у САНУ.

О томе најбоље сведочи и овако тенденциозан и пристрасан текст објављен у „Политици“, као драстичан пример бескрупулозности која урушава сваку изгледнију могућност за афирмацију професионалности и елементарне објективности у нашој медијској сфери.